

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Skandaalne abielu
kapteniga*

Foanna Johnson

Originaali tiitel:
Joanna Johnson
Scandalously Wed to The Captain
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Joanna Johnson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07383620
ISBN 978-9949-82-624-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Selle raamatu süžee oli ebamääraselt minu peas olemas olnud juba mõnda aega, enne kui ma seda kirja panema hakkasin, ehkki – nagu sageli – algne idee arenes aja jooksul ootamatutesse suundadesse. Üks neist tekkis siis, kui sattusin uurimistööd tehes kogemata kombel lugema Londoni Fletti vangla ajalugu – see oli nii huvitav, et ma lausa pidin selle raamatusse kaasama.

Fleet ehitati 1197. aastal ning see oli kurikuulus oma kehvade tingimuste ja õnnetute asukate sagedase karmi kohtlemise poolest. Nende süngete seinte vahele sattumine tõmbas kriipsu peale inimese heale mainele, nagu meie loo kangelanna Grace Linwood avastab pärast seda, kui tema isa vangi saadetakse, ning tema kanda jääb vaid häbi. Üheksateistkümnenda sajandi Inglismaal võis seltskondliku positsiooni kaotamine noore naise jaoks tähendada abielumisvõimaluste kadumist ja eluks ajaks suguvõsale koormaks jäämist. Seega polnud ime, et skandaali vältimine oli nii tähtis.

Pealkirjas mainitud kapten Spencer Dauntsey on samamoodi kompromiteeritud, aga teda see eriti ei huvita. Minevikuvarjudest piinatud Spencer vajab hädasti värske abikaasa abi, kusjuures naine avastab peagi, et see, millega tal tuleb vaeva näha, on väga tõsine... Loodetavasti meeldib teile Grace'i ja Spenceriga tuttavaks saada ning pilguheit regendiajastu kuritegevuse ja karistuse maailma on teie jaoks sama huvitav kui minu jaoks!

Minu abikaasale, sugulastele ja sõpradele – tänan teid
abi ja toetuse eest sel teekonnal.

Esimene peatükk

*G*race Linwood silmitses udust horisonti, kuni ei saanud enam aru, kas keelel on soolakas maitse mereveest või pisaratest.

Ta ei teadnud, kui kaua ta oli vihmamärjal kail seisnud, ainult seda, et kui Henry Earls talle paberitüki pihku pistis, oli meest ümbritsenud jaanuarikuise päikesepaiste kuma ja nüüd vajus seesama päike kaugel horisondi taha.

Pea kohal hõljuvate kajakate kisa segunes tuule vilistamisega kõrvus ning tuule nähtamatud käed kergitasid tema keepi, mis plagises tema taga, nagu oleks see elus. Tillukesed vihmapiisad torkisid külmi põski ja käsi, mis hoidsid jõuetute sõrmedega kirja, aga Grace oli tuim kõige muu suhtes peale tinase raskuse rinnus.

Teie isa hiljutise vangistamise valguses pean ma oma abieluettepaneku tagasi võtma. Teie positsiooni ja varandusliku seisuga muutumine halvemuse poole ei võimalda mul meie kihlust jätkata ja ma olen kindel, et te vabastate mu igasugustest kohustustest Teie ees.

Kuumad pisarad kerkisid ja panid silmad kipitama koos näkku paiskuvate mereveepritsmetega. Kui need ainult

lakkaksid. Neid ei saa ju enam palju alles olla, aga iga kord, kui Grace meenutas Henry kalke sõnu, keeras valu nagu noaga sisemuses ja vihmaga segunes järjekordne pisaratetulv.

Ehk oleks mingi osa temast pidanud kahtlema selles, miks selline mees *teda* üldse märkas, eelistas *teda* kõikidele Lyme Regise daamidele, kes tantsisid, laulsid ja flirtisid nii jultunult kui võimalik, säravate silmade pilk kinnitunud härrale, kes neis parasjagu huvi äratas.

Ma polnud kunagi nende jaoks huvitav.

Liiga süvenenud raamatutesse, liiga vaikne, liiga tavalise välimusega – see oli tundunud nagu ime, kui Henry ta vähem kui aasta tagasi välja valis, paludes ta kadrilli tantsimiseks endale partneriks, ja võõras elevus, mis oli pannud Grace'i ohkama, kui mees tema kätt puudutas, oli midagi, mida ta kunagi ei unusta. Grace vaatas tühja merd ja tundis, kuidas suu tõmbus valugrimassiks, mida sõnad ei suutnud kirjeldada, meenutades veel ühte unustamatut hetke – kuidas mees oli ta sel pärastlõunal maha jätnud, pöördunud ja läinud minema, heitmata pilkugi naisele, kelle südame oli rinnust välja rebinud. See oli ilmselgelt parim tõestus, et mehe huvi oli piirdunud vaid Grace'i sidemete ja varandusega ning kui mõlemad olid läinud, polnud enam muud ihaldada.

Kahe vanema naise kiire lähenemine tema selja tagant, pead langetatud ja keebid tihedasti enda ümber tõmmatud, sundis Grace'i peaaegu pöörduma. Selle asemel astus ta hoo pis kai libedale servale lähemale, kuuldes, kuidas naised tõtalt sosistasid ja talle noogutamata temast möödusid, sõnad tugevas tuules vaevukuuldavad, ent nende pahatahtlik hääletoon oli eksimatu.

„... üllatav, et ta julgeb üldse majast välja tulla... häbi-väärne lugu...“

„Nad väidavad, et tema isa süüdistati vääralt! Nad peavad loobuma sellest uhkest majast ja nii paljude tütardega...“

„Kuuldavasti laostunud. Ma ei usu, et tema noormees kauaks temaga jääb ja vaevalt keegi teine temaga enam kuraameerida tahab.“

Grace võpatas, kui õelad sõnad teda justkui mürgiga torkisid. Tal oli niigi raske, sest kõik, mida naised rääkisid, oli tõsi, ilma et tema olukorra karmi reaalsust talle nina all hõõruma peaks – rahatuna, hea nimeta ja isa vangistamise – ülekohtuselt või mitte – häbi tõttu ei saanud Grace ega tema kolm nooremat õde lootagi, et mõni kas või osaliselt Henry-vääri-line mees nende poole enam üldse vaataks, rääkimata abiellumisest porri tallatud mainega naisega.

Grace pühkis käega silmi, tundes põskedel märga, ja tõmbas sügavalt hinge, ehkki see kõrvetas kopse.

„Aitab. Aitab sellest praegu.“

Nutmine ei muuda midagi. Sõnad ei too Henryt tema käte vahele tagasi ja pisarad ei sunni meest meelt muutma. Miski ei tee isa eksimust olematuks, tema valmisolek näha teistes parimat haledaks põhjuseks perekonna häbisse langemisel. Ema nägu oli juba nangunii murest kurnatud, Grace'iga sarnaste haledate juuste alla jääval seni siledal laubal olid nüüd sügavad kortsud. Grace ei kavatsenud ema murekoormat suurendada, minnes koju värisevate huulte ja nutmisest punaste silmadega.

Ema väsinud näo peale mõtlemine tegi taas haiget ja ta surus külma käe kohale, kus tema sisemuses oli kurbus nagu raske kivikamakas.

Henry armastuse – või selle puudumisega – põlnud seotud mitte ainult minu tulevik.

Kõigi nelja tütre ülalpidamise kuludest vabanenuna oleks ema ehk suutnud kokku kraapida nii palju raha, et nad oleksid

koju elama saanud jääda. Nüüd oli see kõigest unistus ja Grace tundis, kuidas ta vajub tummast meeleheitest kõssi.

Ta pigistas silmad süveneva halli hämaruse ees kinni. Lainete mühin ja kajakate hala meelitasid teda, olles veidralt melanhoolsed, ja segunesid tema leinaga. Ta peaks siit vihmamärjast paigast lahkuma ning minema koju ja ema pettunud näkku vaatama, ta teadis seda, aga miski tema sees ei lasknud tal lahkuda kohast, kus ta oli viimast korda Henryt näinud, kus ta oli aru saanud, et ainuke võimalus õnnele oli libisenud tal käest nagu liiv läbi sõrmede.

Tuul tõusis ja selle tugevus kasvas päikese viimaste nõrkade kiirte kadumisega. See mäsles Grace'i ümber nagu kari hunte, sikutas kübarapaelu ja litsus seeliku külmade jalgade vastu. Silmad olid ikka kinni pigistatud ja mõtted ahastusest sassis ning ehk oli seetõttu möödapääsmatu, et üks eriti jõuline tuulehoog teda ootamatult tabas – Grace teadis vaid, et ta seisis ühel hetkel karge rannikutuule käes ja järgmisel keerles keep tema ümber nii, et lõi ta tasakaalust välja, maailm vajus viltu ja märg maapind libises jalge all.

Ta taipas liiga hilja, kui lähedal kai servale ta seisis. Silmad läksid suureks, kui ta üritas kätega kinni haarata millestki, mis ta päästaks, aga teda ümbritses igast küljest iiveldamaajavalt tühi ruum. Henry kiri pudenes väljasirutatud käest maha, hõljudes eemale nagu väike valge lind mere kohale, aga Grace ei saanud sinna midagi parata, kuna tundis, kuidas tasakaal kaob, et sellele järgneda, süda kerkis vaikselt hirmukarjatuses kurku ja ta hakkas piinavalt aeglaselt kukkuma.

„Ettevaatust!“

Grace'i pea nõksatas tagasi nii järsku, et kaela tabas valusööst, ning see liigutus sundis teda ammuli sui karjatama. Kõrged lained mäslesid tema all, veepritsmed küünitasid kül-

made sõrmedega tema poole, aga need ei tulnud lähemale ja kui meeled taas tööle hakkasid, tajus ta õlgade ümber tugevat survet ja suur tugev käsi oli ainus, mis ei lasknud tal kukkuda kindlasse surma. Viimast taipas ta ootamatu iiveldustunde saatel.

Nähtamatu päästja tõmbas ta kaiservalt eemale karmi liigutusega, nii et Grace võpatas. Ta pöördus uimasena mehe poole, jalad värisemas, hingeldades katkendlikult ja valulikul, püüdes metsikult pekslevat südant kontrolli alla saada. Tal kulus hetk taipamaks, kes on mees, kellele ta otsa vaatas ja kes vastas talle põrnitsusega, ent kui rahutu meel viimaks aru sai, kellega tegu, meenus mehe nimi talle terava ehmatuse saatel.

Kapten Spencer Dauntsey?

Eelnenud murdosa sekundi hirm taandus, vaadates tardunud hämmeldusega mehele otsa, ning nädalad ja kuud kerisid mälestustes tagasi päeva, mil ta viimati meest oli näinud. See *pidi* olema tema – sellest oli küll möödas kaheksa aastat, kui Grace oli vaadanud, kuidas äsja isata jäänud identsed Dauntsey kaksikud hobuste selga hüppasid ja pöördusid pikale Yorki viivale teele, aga ta ei saanud eksida neis tumedates juustes ega kandilise lõua mehelikus lohukeses. Ainult Spenceri nina aitas vendadel vahet teha – see oli pärast luumurdu halvasti kokku kasvanud ja kõver ninajoon oli alati Grace'i jaoks kummaliselt võluv olnud. See andis mehele – vähemalt Grace'i meelest – eelise Williami ees, kelle laitmatu profiil polnud tol ajal tunduvalt noorema tüdruku südant kitsas rinnakorvis samamoodi kiiresti põksuma pannud. Grace'i ema jaoks oli see olnud kurb päev, kui proua Dauntsey pärast abikaasa surma Lyme Regisest lahkus ja sõitis koos poegadega põhja poole, et seada end sisse nende esimese ametiposti läheduses,